

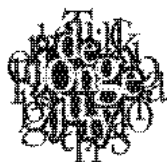

Maren Stoffels
Op blote voeten

Leopold / Amsterdam

Met dank aan Marjorie voor haar verhalen

Eerste druk 2008

© 2008 tekst: Maren Stoffels

Omslagfoto's: Mark Sassen

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Auteursfoto: Mark Sassen

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 5200 9 / NUR 283/284

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

‘Je krijgt nieuwe burenen.’ Bo knikt naar de verlaten villa achter onze tuin. We zitten verveeld kersenpitten te spugen richting een ijzeren emmer. Elke rake pit is een punt. Ik sta al vijf pitten achter.

‘Misschien komt er wel een heks wonen,’ zeg ik. ‘Zo eentje met honderden katten.’

Bo lacht. ‘Of een heel knappe jongen.’

Ik spetter met mijn voeten in de teil met koud water en probeer Bo te raken. ‘Jij denkt ook alleen maar aan jongens. Wat is er gebeurd met Max?’

Bo zucht. ‘Dat is al een week uit.’ Ze kijkt verveeld voor zich uit.

Ik snap soms niet waar Bo al die vriendjes vandaan haalt. Stiekem ben ik een beetje jaloers. Ze kan elke jongen krijgen.

‘Nou, ga er maar niet van uit dat in zo’n spookhuis wat leuks komt wonen,’ zeg ik.

‘Volgens mijn moeder waren de kopers mensen uit de stad.’

‘Waarom zou je in hemelsnaam van de stad naar hier komen?’ merk ik op. ‘In de stad kan alles. Volgens mij zouden mijn haren daar helemaal niet opvallen.’

Bo buigt zich opzij en veegt door mijn korte stekels. ‘Ik vind het wel stoer.’

Mama vond het allesbehalve stoer. Toen ze vorige week thuiskwam uit haar werk had ik zelf de schaar in m’n haren gezet. Ik was net klaar toen ze de woonkamer in stapte. Mijn lange blonde lokken lagen om me heen op

de grond. Ik heb haar nog nooit zo hard horen schreeuwen. Of ik soms op een jongen wilde lijken?

‘En dan laat je je ook nog eens Sám noemen.’ Zo sprak ze het uit. Sám, alsof het een soort ziekte is. Maar alles is beter dan Samantha, de naam die op mijn paspoort staat.

8 |

‘Ik mag helemaal niks van haar,’ zeg ik. ‘Zelfs geen vakantiebaantje.’

Bo fronst haar wenkbrauwen. ‘Waarom niet?’

‘Ze vindt me te jong.’

‘Onzin. Je bent vijftien.’

‘Zeg dat tegen haar.’

‘Zal ik doen.’

Het blijft even stil. Bo staart naar de villa en ik kijk stiekem naar haar. Bo durft alles en trekt zich van niemand iets aan. Met haar voel ik me veilig, er kan me niks overkomen. Als we samen in de stad zijn krijgen we alle aandacht. Alle jongens fluiten Bo na en we krijgen vaak gratis drankjes. Soms snap ik niet waarom ze met mij bevriend is. Wanneer ik dat aan haar vraag krijg ik een antwoord als: ‘Omdat ik om je geef, gek kind.’

Nee, ik zou geen dag zonder Bo kunnen.

De zon hangt al laag aan de hemel. Over het dak van de villa ligt een gouden kleur. Het huis ziet er vredig uit. Bo is net naar huis gegaan en riep nog dat ze wel voor een baantje zou zorgen. Ik ben benieuwd waar ze mee aan komt zetten. Hopelijk draait mama een beetje bij.

De stemming in ons huis is heel vrolijk. Julia is net thuisgekomen met haar nieuwe rapport. Mijn zusje heeft prachtige cijfers gehaald en ik hoor de opgewekte stem van mama. Wiegend in de hangmat stop ik de oordopjes van mijn mp3-speler in mijn oren. Het volume gaat op tien.

Naar mijn rapport heeft mama nog niet gevraagd. Het zit nog altijd onder in mijn rugzak. Hopelijk vergeet ze het. Ik heb meer onvoldoendes dan vorig jaar. Zij denkt dat het komt doordat ik zoveel met Bo optrek. Onzin natuurlijk. Bo kletst misschien de oren van mijn hoofd, maar ik hou haar niet tegen. Ik vind het juist gezellig in de lessen. Deze week was het nauwelijks uit te houden in de klaslokalen. Alle ramen stonden open, maar we zweetten zowat de school uit. Bo nam demonstratief een opblaasbadje mee naar wiskunde.

| 9

‘Als we dan toch die formules moeten leren, dan liever in het water,’ zei ze. De leraar zag de humor er wel van in en hij nam ons mee naar buiten voor een watergevecht.

Ik heb de laatste tijd helemaal geen zin in school.

Er klinken banden op het grindpad. Nog geen tel later raast een rode auto langs onze tuin. Hij rijdt het pad op richting de villa. De banden doen het stof opwaaien en ik kom nieuwsgierig overeind. Met mijn muziek nog op loop ik achter de auto aan. De stenen prikken onder mijn blote voeten.

Wanneer drie portieren tegelijk openzwaaien verstop ik me snel achter een boom. Een vrouw met lange blonde haren en felle kleding rekt zich uit. Ze doet haar ogen dicht en draait een paar rondjes. Een meisje met vlechtjes springt de auto uit. Haar knuffel in de ene arm en onder de andere een boek. Ze rent naar de vrouw, die haar uitgebreid knuffelt. Aan de andere kant stapt een lange gedaante uit. Ik kan alleen zijn achterkant zien. Een grijze sweater en een petje.

‘Prachtig,’ hoor ik hem zeggen. Hij zal toch niet de villa bedoelen? De vrouw en het meisje lopen naar de voordeur. De jongen draait zich plotseling om en kijkt over de auto heen naar mij. Ik vergeet weg te duiken en

voel mijn wangen kleuren. Een paar seconden staren we elkaar aan. Zijn huid is even donker als die van het meisje en zijn ogen lijken wel zwart. Heel even denk ik dat hij iets gaat roepen, maar dan krullen zijn mondhoeken omhoog.

10 | Mijn hart bonst tegen de stam. Ik wil teruglachen, maar weet niet meer hoe dat moet.

Lieve Wendy,

Onze nieuwe buren, wat zal ik zeggen? Je had me moeten zien, ik stond hem als een dom schaap aan te staren. Zijn ogen zijn even zwart als de aarde in onze achtertuin en zijn lach... Bo had het vanmiddag nog over een knappe nieuweling. Dat geloof je toch niet?

Ineens maken de opmerkingen van m'n ouders niet meer uit. Ik kreeg zin om te gillen. Net zo hard totdat die kriebel uit mijn tenen er bij mijn mond uit zou komen.

En ondanks het gevoel van vanmiddag kreeg ik het weer benauwd toen ik op mijn kamer kwam. De doos onder mijn bed zit vol met brieven aan jou.

Ik vraag me af waar je nu bent, wat je doet. Zeker zo in de zomer mis ik je. Het zwemmen, het record ijsjes eten verbreken, samen op onze plek bij het meer zitten en uren praten over belangrijke en onzin-dingen.

X Sam

Ik kijk naar de korte brief. Soms schrijf ik wel vijf kantjes vol, maar vandaag lijkt alles anders te gaan dan normaal. Ik vouw het papier op en stop het in de envelop. Dichtlikken heeft geen zin.

‘Je hebt niet eens wat gezégd?’

Ik fiets naast Bo over het zandpad richting het meer-
tje. Onze badspullen zitten onder de snelbinders. De eer-
ste dag van de vakantie is met heerlijk weer begonnen.

‘Nee, waarom zou ik?’

‘Omdat het liefde op het eerste gezicht is?’ Bo gilt het
uit.

Ik zucht. Dit soort dingen zal ze nooit begrijpen.

‘Ik kan toch moeilijk zomaar wat roepen? Dat was pas
echt stom geweest.’

Bo proest. ‘Zo lukt het natuurlijk nooit met jou.’ Het
klinkt verontwaardigd.

Ik knijp in mijn handvaten. ‘Kunnen we het ergens
anders over hebben?’

‘Zoals je nieuwe baantje?’ vraagt Bo.

Ik kijk verrast opzij. ‘Heb je nu al wat gevonden?’ Door
mijn enthousiasme vergeet ik bijna te sturen en ik zwab-
ber gevaarlijk tegen mijn vriendin aan.

‘Pas op, gestoorde! Nee, natuurlijk niet. Maar wel wat
advertenties. Meneer Dijkman zoekt iemand om zijn
zwembad schoon te maken.’

Ik trek een vies gezicht. ‘Zeker een hele zomer blaadjes
scheppen, nee dank je.’

‘Model staan bij de tekenklas van mijn moeder?’

‘Naakt?’

Bo grijnst. ‘Ja, met een appel in je mond.’

Ik moet nu ook lachen. ‘Zoek nog maar even verder.’

We rijden zwijgend door. De weg maakt een flauwe

bocht naar rechts en dan zie ik het meertje al. Het water ziet er vies uit, maar ik weet dat het door de modder komt, en niet doordat er mensen in poepen, zoals Bo beweert.

12 | Achter een paar struiken kleden we ons snel om. Ik krijg mijn badpak nauwelijks omhoog over mijn bezwete benen. Terwijl ik onhandig op één been rondspring schiet Bo uit haar kleren. Ze heeft haar bikini al aan en kijkt zoekend om zich heen. Haar blik blijft hangen bij twee oudere jongens. Puffend hijs ik de bandjes om mijn schouders.

‘Wie het eerst in het water is!’ Ik sprint richting het meer. Plenzend en gillend rennen we net zo ver tot onze haren ook nat zijn. Bo duikt en komt proestend boven. Aan de kant hoor ik de jongens fluiten. Bo doet net alsof ze hen niet ziet. Dat kan ze ongelooflijk goed. Zelfs ik geloof bijna dat ze ze echt niet in de gaten heeft.

‘Wat een belachelijke hitte,’ zucht Bo, terwijl ze op haar rug gaat liggen en met haar armen heen en weer zwiept. Ik volg haar voorbeeld en we kijken samen naar de lucht, waar geen wolkje te zien is.

‘Gaan jullie nog met vakantie?’

Ik schud mijn hoofd in het frisse water. ‘Geen hutje op Texel deze keer. Gelukkig maar.’

‘Dus ik hoef je niet te missen deze zomer?’

Ik moet glimlachen. ‘Alsof je mij zou missen met al die vakantieviendjes.’

Bo petst water in mijn gezicht. ‘Pas op, jij. Bovendien: ik heb geen interesse meer in vakantieliefdes.’

‘Dat wordt dan een saaie zomer.’

‘Misschien sla jij die nieuwe buurman wel aan de haak.’

Voordat ik iets kan zeggen hoor ik geschreeuw aan de

kant. De jongens zijn het zeker zat om genegeerd te worden, want ze beginnen nu dingen te roepen. Het is in het Engels en het klinkt uitdagend.

Bo draait zich even op haar buik om te kijken. Ze trekt één wenkbrauw op.

‘Wat willen ze?’ Ik ben bang maar ook nieuwsgierig.

‘Ze willen dat we naar ze toe komen,’ zegt Bo, die haar rug weer naar ze toe keert. ‘Mooi niet.’

De grootste jongen roept weer iets. Hij lijkt wel dertig. Hij draagt een spijkerjack waar de mouwen van afgeknipt zijn.

‘*Shut up!*’ roept Bo zonder om te kijken.

‘Wat nu weer?’

‘Hij zegt dat ik een lekker ding ben.’

Ik kijk naar de jongen, die zijn spijkerbroek uittrekt. Er komt een zwembroek onder vandaan. Hij komt toch niet ook het water in? Ik stoot Bo aan, maar die negeert me.

‘Niet kijken, ze gaan zo wel weg.’

‘Ik wil eruit,’ zeg ik. De jongens werken me op de zenuwen, ik wil het liefst naar huis. Bo zucht hoorbaar en loopt het water uit. De jongen fluit opnieuw en roept nog iets onverstaanbaars.

Bij de handdoeken wikkel ik mezelf helemaal in. Bo ploft naast me neer en vist cola uit haar tas. Ze heft de fles op.

‘Op een zomer om nooit te vergeten.’

Ik knik. Bo drinkt bijna de halve fles leeg en als ze hem aan mij geeft klinkt er een harde boer. De jongens joelen. Ik zet de fles aan mijn lippen en begin te drinken.

‘Niet kijken,’ zegt Bo zachtjes. ‘Maar die *creep* komt eraan.’

Nog geen tel later zit de jongen naast ons in het zand.

Zijn ongeschoren wangen en kin zijn ineens heel dichtbij. Hij grist de fles uit mijn handen en begint te drinken.

Ik kijk hem verbluft aan. Dit geloof je toch niet? Maar ik zeg niets. Hij is het type waar ik doodsbang voor ben.

‘Nice,’ zegt hij.

14 |

Bo kijkt hem kwaad aan. ‘Go away.’

De jongen lacht. ‘I thought you liked me.’

Bo laat zich niet kennen. ‘I think you’re ugly, that’s what I think.’

Vanbinnen lach ik om haar opmerking. Maar de jongen lijkt niet onder de indruk en blijft haar strak aankijken. Moet ik iemand roepen? Er is geen volwassene te zien. Waren we toch maar naar het zwembad gegaan, daar zijn tenminste badmeesters.

‘Now go away, before I call my boyfriend.’

De jongen grijnst en wijst op mij. ‘Isn’t your boyfriend sitting next to you?’

Ik slik moeizaam. Wat een rotopmerking.

‘Hou je bek, mislukkeling,’ roept Bo, trillend van woede. Ze trekt mij bij mijn arm omhoog en grist haar spullen bij elkaar. Pas als we bij de fietsen zijn stopt ze met zwijgen.

‘Je lijkt niet eens op een jongen.’

Ik strijk door mijn haren. ‘Ach, dit kapsel is niet helemaal vrouwelijk.’

‘Al had je een meterlange baard, hij moet gewoon zijn kop houden,’ zegt ze kwaad terwijl ze haar spullen achter op de fiets bindt.

‘Dan had ik hem wel met mijn baard kunnen wurgen,’ zeg ik, en de boze blik van Bo maakt plaats voor een brede lach.